

INSTYTUT
STUDIÓW
PODATKOWYCH
MODZELEWSKI I WSPÓLNICY

TYGODNIOWY PRZEGLĄD INFORMACJI PODATKOWYCH

Od dnia 12 maja 2017 r. do dnia 18 maja 2017 r.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy Sp. z o.o.

ul. Kaleńska 8, 04-367 Warszawa

ZMIANY W PRAWIE PODATKOWYM

1) Aktualności

Ustawa z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego przewozu towarów – obowiązki podmiotów uczestniczących w przewozie

Ustawa definiuje 3 grupy podmiotów, na które nakłada obowiązki. Pierwszym z nich jest podmiot wysyłający, którym jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, prowadząca działalność gospodarczą, dokonująca:

- 1) dostawy towarów w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług:
  - ostatniej przed rozpoczęciem przewozu towarów – w przypadku gdy jest dostawcą towaru, a po wydaniu towaru jest on przewożony na rzecz podmiotu odbierającego,
  - uprawnioną do rozporządzania towarami jak właściciel w momencie rozpoczęcia przewozu – w przypadku gdy dostarcza towary na rzecz podmiotu odbierającego w celu dokonania dostawy towarów po zakończeniu przewozu towarów,
- 2) wewnątrzspółnotowej dostawy towarów w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r.,
- 3) eksportu towarów w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r.

Drugim z podmiotów obowiązanych jest podmiot odbierający, rozumiany jako osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, prowadząca działalność gospodarczą, dokonująca wewnątrzspółnotowego nabycia towarów, importu towarów lub nabycia towarów w przypadku dostawy towarów w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

Trzeci ze zobowiązanych to przewoźnik, rozumiany jako osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, prowadząca działalność gospodarczą, wykonująca przewóz towarów.

Na każdy z wyżej wymienionych podmiotów nałożono określonego rodzaju obowiązki. Na mocy art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., w przypadku przewozu towaru rozpoczynającego się na terytorium kraju (do-

stawa wewnątrzspółnotowa towarów, eksport) podmiot wysyłający jest obowiązany, przed rozpoczęciem przewozu towaru:

- przesłania przed rozpoczęciem przewozu towaru zgłoszenia do rejestru prowadzonego przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej (które to zgłoszenie musi zawierać planowaną datę rozpoczęcia przewozu, dane podmiotu wysyłającego, dane podmiotu odbierającego, dane adresowe miejsca załadunku, dane dotyczące towaru będącego przedmiotem przewozu – rodzaj, pozycję CN, podkategorię PKWiU, ilość, masę brutto lub objętość towaru)
- uzyskanie numeru referencyjnego od tego zgłoszenia z systemu,
- przekazanie numeru referencyjnego przewoźnikowi,
- w przypadku dostawy towarów w rozumieniu ustawy z dnia 11 marca 2004 r. (np. sprzedaż krajowa), podmiot wysyłający jest obowiązany również przekazać numer referencyjny podmiotowi odbierającemu.

Zgłoszenie dokonywane przez podmiot wysyłający winno zawierać następujące dane:

- planowaną datę rozpoczęcia przewozu;
- dane podmiotu wysyłającego obejmujące: imię i nazwisko albo nazwę, adres zamieszkania albo siedziby i numer identyfikacji podatkowej albo numer, za pomocą którego podmiot ten jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej;
- dane podmiotu odbierającego obejmujące: imię i nazwisko albo nazwę, adres zamieszkania albo siedziby i numer identyfikacji podatkowej podmiotu odbierającego albo numer, za pomocą którego podmiot odbierający jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej;
- dane adresowe miejsca załadunku towaru;
- dane dotyczące towaru będącego przedmiotem przewozu, w szczególności rodzaj towaru, pozycję CN lub podkategorię PKWiU, ilość, masę brutto lub objętość towaru.

W przypadku przewozu towaru z terytorium państwa członkowskiego (nabycia wewnątrzspółnoto-

wego towarów) albo z terytorium państwa trzeciego na terytorium kraju (import), podmiot odbierający jest obowiązany przesłać do rejestru, przed rozpoczęciem przewozu na terytorium kraju, zgłoszenie, uzyskać numer referencyjny dla tego zgłoszenia i przekazać ten numer przewoźnikowi.

Wypełnione zgłoszenie przewoźnik jest obowiązany uzupełnić przed rozpoczęciem przewozu towaru na terytorium kraju o następujące informacje:

- dane przewoźnika obejmujące: imię i nazwisko albo nazwę, adres zamieszkania albo siedziby i numer identyfikacji podatkowej albo numer, za pomocą którego jest on zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej;
- numery rejestracyjne środka transportu;
- miejsce i datę rozpoczęcia przewozu na terytorium kraju;
- planowaną datę zakończenia przewozu towaru;
- numer zezwolenia, zaświadczenia lub licencji w rozumieniu przepisów ustawy o transporcie drogowym, o ile są wymagane;
- numer dokumentu przewozowego towarzyszącego przewożonemu towarowi.

Po zakończeniu przewozu podmiot odbierający ma obowiązek uzupełnić zgłoszenie o informację o odbiorze towaru, nie później niż w następnym dniu roboczym po dniu dostarczenia towaru.

W sytuacji przewozu towarów przez terytorium Polski wszystkie obowiązki leżą po stronie przewoźnika. Jest on obowiązany przesłać do rejestru, przed rozpoczęciem przewozu towaru na terytorium kraju, zgłoszenie i uzyskać numer referencyjny dla tego zgłoszenia.

Przesyłając zgłoszenie przewoźnik musi podać następujące informacje:

1. dane przewoźnika obejmujące: imię i nazwisko albo nazwę, adres zamieszkania albo siedziby i numer identyfikacji podatkowej albo numer, za pomocą którego jest on zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług albo podatku od wartości dodanej, jeżeli jest obowiązany go posiadać;
2. dane nadawcy towarów obejmujące: imię i nazwisko albo nazwę i adres zamieszkania albo siedziby;
3. dane odbiorcy towarów obejmujące: imię i nazwisko albo nazwę i adres zamieszkania albo siedziby;
4. datę i miejsce rozpoczęcia przewozu towaru na terytorium kraju;
5. miejsce zakończenia przewozu towaru na terytorium kraju;

6. planowaną datę zakończenia przewozu towaru na terytorium kraju;
7. dane dotyczące towaru będącego przedmiotem przewozu, w szczególności rodzaj towaru, pozycję CN lub podkategorię PKWiU, ilość, masę brutto lub objętość towaru;
8. numer dokumentu przewozowego towarzyszącego przewożonemu towarowi;
9. numer zezwolenia, zaświadczenia lub licencji w rozumieniu przepisów ustawy o transporcie drogowym, o ile jest wymagane;
10. numery rejestracyjne środka transportu.

Przewoźnik jest obowiązany odmówić przyjęcia do przewozu towarów podlegających zgłoszeniu w przypadku nieotrzymania numeru referencyjnego, dokumentu zastępującego zgłoszenie i potwierdzenia przyjęcia dokumentu zastępującego zgłoszenie albo dokumentu wskazującego na przesunięcie międzymagazynowe.

W sytuacji gdy przewóz towaru nie zostanie rozpoczęty, odpowiednio podmiot wysyłający, podmiot odbierający albo przewoźnik dokonuje aktualizacji zgłoszenia, podając informację o odstąpieniu od przewozu towaru.

Ostatnim z uczestniczących w przewozie towaru jest kierujący, któremu przewoźnik, obowiązany jest przekazać otrzymany numer referencyjny przed rozpoczęciem przewozu towaru. Kierujący, w momencie rozpoczęcia przewozu towaru, jest obowiązany posiadać numer referencyjny, a w przypadku awarii systemu po stronie Krajowej Administracji Skarbowej - dokument zastępujący zgłoszenie i potwierdzenie przyjęcia tego dokumentu albo dokument przesunięcia międzymagazynowego. W przypadku nieotrzymania przez kierującego numeru referencyjnego albo jednego z powyższych dokumentów, kierujący obowiązany jest odmówić rozpoczęcia przewozu towaru.

2) Zdaniem eksperta

Zastosowanie zwolnienia na cele statutowe

Zgodnie z art. 17 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych wolne od podatku dochodowego są dochody podatników, z zastrzeżeniem ust. 1c, których celem statutowym jest działalność naukowa, naukowo-techniczna, oświatowa, w tym również polegająca na kształceniu studentów, kulturalna, w zakresie kultury fizycznej i sportu, ochrony środowiska,

Małgorzata Słomka

Doradca podatkowy nr wpisu: 09900

Prawnik, Konsultant Podatkowy. Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego oraz Podyplomowego Studium Podatków i Prawa Podatkowego UW. W Instytucie pracuje od stycznia 2008 r. Przed zatrudnieniem w ISP pracowała w Kancelarii Adwokackiej, a następnie w Krajowej Izbie Doradców Podatkowych (Kierownik Działu Prawnego, Zastępca Dyrektora Biura). Odpowiedzialna za udzielanie konsultacji podatkowych, sporządzanie opinii, ekspertyz i pism procesowych, prowadzenie postępowań podatkowych oraz reprezentację klientów przez sądami administracyjnymi.

wspierania inicjatyw społecznych na rzecz budowy dróg i sieci telekomunikacyjnej na wsi oraz zaopatrzenia wsi w wodę, dobroczynności, ochrony zdrowia i pomocy społecznej, rehabilitacji zawodowej i społecznej inwalidów oraz kultu religijnego - w części przeznaczony na te cele.

Wątpliwości budzić zastrzeżenie zawarte w art. 17 ust. 1b ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, zgodnie z którym zwolnienie dotyczące podatników przeznaczających dochody na cele statutowe, ma zastosowanie, jeżeli dochód jest przeznaczony i - bez względu na termin - wydatkowany na cele określone w tym przepisie, w tym także na nabycie środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych służących bezpośrednio realizacji tych celów oraz na opłacenie podatków niestanowiących kosztu uzyskania przychodów. Jednak nie można interpretować tego przepisu w taki sposób, iż musi to być wydatek, który ma służyć bezpośrednio realizacji zadania społecznie użytecznego;

dokonanie wydatku także na inne cele, które pośrednio mogą służyć takiej działalności (np. ochrony zdrowia), oznaczać będzie, iż taki dochód korzysta ze zwolnienia. Również wydatkowanie dochodu np. na wynagrodzenia pracowników administracyjnych będzie tego typu wydatkiem, co potwierdza ostatnia część powołanego art. 17 ust. 1b, która stwierdza, iż zwolnieniu podlega także dochód wydatkowany na opłacenie podatków niestanowiących kosztu uzyskania przychodu, czyli np. podatku dochodowego od wynagrodzeń pracowników, którzy zajmują się w ramach obowiązków pracowniczych realizacją celów społecznie użytecznych.

Jeżeli podmiot prowadzi jeszcze inną działalność, to należy ustalić, jaka część jego dochodu jest wydatkowana na cele inne niż zwolnione na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 4 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Małgorzata Słomka
Doradca podatkowy

NAJNOWSZE ORZECZNICTWO I INTERPRETACJE PODATKOWE

1. Wyroki sądów administracyjnych

Działalność społecznie użyteczna a odliczenie podatku od towarów i usług

WSA w Krakowie w wyroku z dnia 29 marca 2017 r. (I SA/Kr 92/17) odniósł się do dopuszczalności odliczania podatku naliczonego z tytułu nabycia towarów i usług

mających pozostawać w związku z upowszechnianiem i wspieraniem przez podatnika działalności społecznie użytecznej.

W stanie faktycznym sprawy Spółka wystąpiła z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej w odniesieniu do zdarzenia przyszłego pytając, czy w przypadku opodatkowanej sprzedaży czasu reklamowego i przestrzeni reklamowej w portalu internetowym

oraz wspieraniu przez Spółkę działalności społecznie użytecznej przysługuje jej prawo do odliczenia podatku naliczonego zgodnie z ustawą z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (dalej określonej jako: „ustawa”) z tytułu wydatków np. na nabycie towarów i usług pozostających w bezpośrednim związku z budową, rozbudową czy modernizacją placu zabaw dla dzieci. W ocenie Spółki poniesienie wydatków na usługi projektowe, materiały budowlane, usługi budowlane, usługi nadzoru inwestorskiego, usługi kierownika robót jest konieczne, by informacje o podjętym działaniu mogły stać się elementem programu radiowego czy portalu, bowiem bez budowy placu nie będzie można przeprowadzić na antenie radia relacji z placu budowy, ani pokazać w portalu zdjęć.

Zdaniem Spółki nabywane przez nią towary i usługi pozostają w bezpośrednim związku z upowszechnianiem i wspieraniem działalności społecznie użytecznej i mają związek z czynnościami opodatkowanymi, wobec czego spółce powinno przysługiwać prawo do odliczenia podatku naliczonego.

W wydanej interpretacji Minister Finansów uznał powyższe stanowisko za nieprawidłowe. Uzasadniając ocenę organ podał, że przepisy ustawy dotyczące odliczeń powinny być interpretowane tak, by warunkiem prawa do odliczenia podatku było, co do zasady, istnienie bezpośredniego i niezwłocznego związku pomiędzy daną transakcją, z którą związany jest podatek naliczony, a transakcją opodatkowaną, dla której zakup ten poczyniono. W sprawie Spółki nie występuje zaś ani bezpośredni, ani nawet pośredni wpływ realizowanej działalności społecznie użytecznej na przyszłą sprzedaż opodatkowaną Spółki przez ewentualne nakłonienie potencjalnych klientów - reklamodawców do nabywania czasu reklamowego na antenie radia lub w portalu prowadzonym przez Spółkę, po emisji audycji programu radiowego związanego z działalnością społecznie użyteczną. Wobec czego, w ocenie organu, pomiędzy realizacją działalności społecznie użytecznej, o której może być mowa podczas programu radiowego, a potencjalnym zwiększeniem przychodów spółki komercyjnej z tytułu sprzedaży czasu reklamowego na antenie radia lub portalu brak jest związku przyczynowo-skutkowego. Tym samym – według MF - nie można uznać, że np. zbudowanie placu zabaw wpłynie na zwiększenie obrotów ze sprzedaży czasu reklamowego Spółki. Działalność społecznie użyteczna w żaden więc sposób nie wiąże się z działalnością gospodarczą Spółki prowadzoną w rozumieniu art. 15 ust. 2 ustawy

i uzyskiwaniem przychodów opodatkowanych podatkiem od towarów i usług, bowiem logiczna i uchwytna konsekwencja pomiędzy poniesieniem wydatków na działalność społecznie użyteczną, a czynnościami opodatkowanymi w postaci emisji reklam jest na tyle odległa, że nie ma podstaw do dokonywania odliczeń podatku naliczonego z tytułu nabycia towarów i usług pozostających w bezpośrednim związku z działalnością społecznie użyteczną.

WSA w Krakowie, do którego Spółka zaskarżyła przedstawioną interpretację, uznał niezasadność skargi i przychylił się do oceny Organu, że pomiędzy realizacją działalności społecznie użytecznej, o której może być mowa podczas programu radiowego, a potencjalnym zwiększeniem przychodów Spółki z tytułu sprzedaży czasu reklamowego na antenie radia lub portalu istotnie brak jest bezpośredniego, wymiernego, uchwytanego, czy zgoła weryfikowalnego związku przyczynowego. Zdaniem Sądu „opisane we wniosku wydatki na działalność społecznie użyteczną, aby w jej efekcie przedstawić to na antenie lub portalu, pozwalają jedynie na przyjęcie ich związku z produkowaną audycją, lecz nie stanowią one elementu cenotwórczego dla świadczonych usług opodatkowanych w postaci sprzedaży reklam i przestrzeni reklamowej. Zatem zasadnie przyjął organ, iż opisywany we wniosku związek pomiędzy wydatkami na działalność społecznie użyteczną, a czynnościami opodatkowanymi w postaci emisji reklam jest zbyt odległy i nieuchwytny w rozumieniu art. 86 ust. 1 ustawy”. W konsekwencji argumentacja Spółki nawiązująca do zwiększenia słuchalności audycji dotyczących działań społecznie użytecznych, nie może – według WSA - w świetle brzmienia art. 86 ust.1 ustawy prowadzić do przyjęcia związku pomiędzy zakupami, a sprzedażą opodatkowaną.

WSA podkreślił, że art. 86 ust. 1 ustawy nie definiuje wprost charakteru związku pomiędzy zakupami, a sprzedażą opodatkowaną, jaki uprawnia do odliczenia podatku naliczonego. Przepis ten nie określa w szczególności, czy związek ten musi być bezpośredni czy pośredni, jednakże wprowadza warunek, aby towary i usługi były wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, co wskazuje – wg Sądu - wyraźnie na ścisły związek podatku naliczonego podlegającego odliczeniu z opodatkowaną działalnością podatnika. Podobne stanowisko w kwestii niezwłocznego związku pomiędzy daną transakcją, z którą związany jest podatek naliczony a transakcją opodatkowaną, dla której zakup ten poczyniono, zajął zarówno NSA w wyroku z dnia 29

stycznia 2015r. (IFSK 2043/13), jak i Trybunału Sprawiedliwości UE (np. w orzeczeniu C-4/94 z dnia 6 kwietnia 1995r. oraz wyroku C-98/98 z 8 czerwca 2000 r.).

2. Interpretacje podatkowe

Czy refundacja kosztu wymiany soczewek podlega odliczeniu od przychodu?

Wydatki dotyczące zapewnienia pracownikowi okularów lub szkieł kontaktowych w razie zaleceń lekarskich mają charakter „kosztów pracowniczych” i mogą stanowić dla pracodawcy podatkowe koszty uzyskania przychodów.

Na temat możliwości uznania za koszt uzyskania przychodu wydatku dotyczącego refundacji kosztów wymiany soczewek dla pracownika wypowiedział się w interpretacji nr 2461-IBPB-1-2.4510.33.2017.2.MS dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej.

Organ stwierdził, że kosztami podatkowymi mogą być również tzw. „koszty pracownicze”, gdyż wydatki ponoszone na rzecz pracowników co do zasady stanowią dla pracodawcy koszty uzyskania przychodów, jeśli tylko spełniają wymóg art. 15 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Koszty te obejmują przede wszystkim wynagrodzenia zasadnicze, wszelkiego rodzaju nagrody, premie i diety oraz wydatki związane z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych pracowników. Pracodawca może zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów tylko te wydatki na rzecz pracowników, które pozostają w związku z prowadzoną przez niego przez niego działalnością gospodarczą i z uzyskiwanymi przez niego przychodami, a jednocześnie wydatki te nie mogą znajdować się w katalogu wydatków niestanowiących kosztów uzyskania przychodów, wymienionych w art. 16 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Zdaniem Organu, z uwagi na nałożony przez ustawodawcę obowiązek dostarczenia pracownikowi nieodpłatnie środków ochrony indywidualnej zabezpieczającej przed działaniem niebezpiecznych i szkodliwych dla zdrowia czynników występujących w środowisku pracy oraz obowiązek zapewnienia przez pracodawcę pracownikowi okularów lub szkieł kontaktowych w razie zaleceń lekarskich wydawanych przez Poradnię Medycyny Pracy w związku z badaniami okulistycznymi, należy stwierdzić, że wydatki te mają charakter „kosztów pracowniczych” i mogą stanowić dla spółki podatkowe koszty uzyskania przychodów.

Czy wynajem ośmiu pokoi można opodatkować według 8,5 % stawki podatku?

Jeżeli najem będzie miał charakter długoterminowy, to uzyskane przychody mogą zostać zakwalifikowane do źródła przychodów, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (mogą być opodatkowane zryczałtowanym podatkiem dochodowym przy spełnieniu określonych przepisami warunków).

W przedmiocie opodatkowania ryczałtem wynajmu kilku pokoi wypowiedział się Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w interpretacji nr 2461-IBPB-2-2.4511.145.2017.1.KK.

Z przedstawionego we wniosku zdarzenia przysłego wynikało, że Wnioskodawczyni otrzyma w darowiźnie od rodziców dom jednorodzinny, w którym znajduje się 8 pokoi. Wnioskodawczyni zamierza wynajmować tę nieruchomość na pokoje i powzięła wątpliwość, jak prawidłowo opodatkować uzyskane z tego tytułu przychody.

Organ w przedmiotowej interpretacji wskazał, że decydujące znaczenie dla kwalifikacji przychodów z najmu mają obiektywne kryteria wskazane w art. 5a pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Uznał, że jeżeli rozmiar, powtarzalność, zarobkowy charakter oraz sposób zorganizowania wskazują na znamiona działalności gospodarczej, to w takim przypadku wynajem nieruchomości spełnia przesłanki uznania go za działalność gospodarczą w rozumieniu art. 5a pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i winien zostać rozliczony na zasadach właściwych dla tej działalności. W takim też przypadku art. 10 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy wprost wskazuje, że taki najem nie może być traktowany jako odrębne od działalności źródło przychodów.

W myśl art. 14 ust. 2 pkt 11 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych – przychodem z działalności gospodarczej są również przychody z najmu, podnajmu, dzierżawy, poddzierżawy oraz z innych umów o podobnym charakterze, składników majątku związanych z działalnością gospodarczą. Powyższy przepis koreluje z brzmieniem art. 10 ust. 1 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, dotyczącym źródła przychodu jakim jest najem, wykluczając z tego katalogu składniki majątku związanych z działalnością gospodarczą.

Dyrektor wskazał, że najem stanowi odrębne od działalności gospodarczej źródło przychodu (art. 10 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy), choć może także istnieć najem, który

prowadzony jest w ramach działalności gospodarczej (art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych). Zdaniem Organu istotne jest, aby najem nie spełniał przesłanek pozwalających uznać go za działalność gospodarczą. Jeśli zatem najem lokali nie jest prowadzony w sposób zorganizowany i ciągły, czyli jest prowadzony w ramach najmu prywatnego, to uzyskiwane z tego tytułu przychody mogą być kwalifikowane jako przychody ze źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Stosownie do treści art. 9a ust. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych – dochody osiągnięte przez podatników ze źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 6, są opodatkowane na zasadach określonych

w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych, chyba że podatnicy złożą właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego pisemne oświadczenia o wyborze opodatkowania w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych, na zasadach określonych w ustawie o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne.

Organ wskazał, w świetle przywołanych przepisów, że o ile w istocie opisany we wniosku najem będzie miał charakter długoterminowy, to uzyskane przez Wnioskodawczynię przychody mogą zostać zakwalifikowane do źródła przychodów, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (mogą być opodatkowane zryczałtowanym podatkiem dochodowym).

INFORMACJE DLA PŁATNIKÓW ZUS

Oddelegowanie pracownika do pracy za granicę

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt II UK 100/14, wypowiedział się w kwestii dotyczącej oskładkowania pracowników oddelegowanych do pracy za granicą.

W myśl przepisów unijnych, przedsiębiorca, który działa za granicą, może ubezpieczać pracowników w polskim ZUS, jeśli znacząca część jego działalności nadal prowadzona jest w kraju macierzystym, a nie poza Polską. Unijna Komisja Administracyjna ds. Zabezpieczenia Społecznego wydała wytyczne, wedle których, aby skorzystać z uprawnienia opłacania składek u krajowego ubezpieczyciela, przedsiębiorca musi prowadzić w Polsce działalność, która przynosi najmniej 25 % obrotów. Na tej podstawie ZUS z reguły odmawiał wystawiania pracodawcy formularza A1, jeśli uznał, że obroty krajowe polskiego przedsiębiorcy są niższe niż ustalone minimum. Nie do końca jasne były kryteria, które prowadziły do takiego uznawania. Wówczas przedsiębiorcy musieli płacić składki za delegowanych pracowników w kraju wykonywania pracy. Z reguły były one znacznie wyższe niż w Polsce.

Wrocławska Spółka skierowała do sprawę do Sądu, gdy otrzymała od ZUS decyzję, w której organ określił, iż jej krajowa część działalności to zaledwie kilkanaście

procent. Ponad jedna trzecia pracowników firmy pracowała w Polsce i tyle samo kontraktów zawartych przez przedsiębiorstwo było realizowanych w Polsce. Spółka podkreśliła także, że spełnia kryterium firmy prowadzącej „normalną” działalność w kraju delegującym, w świetle art. 12 ust. 1 unijnego rozporządzenia nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Różnica w wysokości obrotów brała się natomiast z tego, że stawki wynagrodzenia za granicą były wyższe. Pracodawca odwołał się do sądu i nadal w Polsce płacił składki za delegowanych.

W I instancji spółka przegrała. Sąd okręgowy orzekł, że kluczowy jest wymóg prowadzenia działalności w rozmiarze co najmniej 25 % w kraju i podtrzymał w mocy decyzję ZUS. Spółka złożyła apelację. Sąd orzekł zgodnie z jej oczekiwaniem i uznał, że ZUS badając kondycję firmy musi wziąć pod uwagę wszystkie aspekty jej działalności, czyli również jej obroty za granicą. ZUS nie zgodził się z takim stanowiskiem i złożył skargę kasacyjną do SN. Argumentował, że kluczowe znaczenie mają tu wytyczne Komisji Administracyjnej określające procedurę uznawania minimalnej wysokości obrotów w Polsce.

SN oddalił skargę kasacyjną i stwierdził, że ZUS nie ma racji. W ocenie Sądu Najwyższego wytyczne Komisji i progi w niej zawarte mają jedynie charakter pomocniczy. W dodatku ZUS powinien brać pod uwagę całokształt

działalności przedsiębiorstwa w kraju i poza jego granicami, tym bardziej, że z unijnych regulacji nie wynika wskaźnik osiągnięcia konkretnych obrotów w państwie, z którego są delegowani pracownicy. Jeśli ZUS uzna, że przedsiębiorca prowadzi w 25 proc. swoją firmę w Polsce, to nie musi oceniać innych przesłanek. Zasadniczo jednak do oceny wysokości obrotów powinien brać tylko te w Polsce i w kraju delegowania, a nie całe

danego przedsiębiorstwa we wszystkich państwach. W ten sposób znacznie łatwiej będzie przedsiębiorcom spełnić minimalne wymagania.

Zgodnie z powyższym należało przyznać, że przedsiębiorca, który deleguje do pracy za granicę swoich pracowników, może za nich płacić składki w Polsce, nawet jeśli jego obroty krajowe wynoszą poniżej 25 % całości działalności.

DLA ZARZĄDÓW I RAD NADZORCZYCH

Czy wypłata środków z kapitału zapasowego stanowi przychód z udziału w zyskach osób prawnych?

W kwestii zakwalifikowania wypłaty środków z kapitału zapasowego do przychodów z udziału w zyskach osób prawnych, w rozumieniu art.10 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (dalej określanej jako: „ustawa”) WSA we Wrocławiu, a następnie NSA wypowiedział się twierdząco, przyznając zarazem rację podatnikowi.

Spółka będąca polskim rezydentem podatkowym, a zarazem większościowym udziałowcem spółki utworzonej według prawa hiszpańskiego w formie prawnej stanowiącej odpowiednik spółki z o.o. (sociedad de responsabilidad limitada; dalej: „spółka hiszpańska”), przewidując że będzie w tej spółce posiadać nie mniej niż 10% udziałów nieprzerwanie przez okres co najmniej dwóch lat od chwili ich nabycia, we wniosku o interpretację zapytała m.in., czy wypłata środków z kapitału zapasowego spółki hiszpańskiej (nie mająca związku z jej likwidacją) stanowić będzie dla Spółki dochód (przychód) z udziału w zyskach osób prawnych w rozumieniu przepisu art. 10 ust. 1 ustawy. Wskazała, że kapitał zapasowy spółki hiszpańskiej został utworzony z tzw. agio, tj. nadwyżki wartości wniesionych do niej wkładów nad wartością nominalną wydanych przez nią udziałów, a jeśli udziałowcy tejże spółki podejmą uchwałę o wypłacie środków pieniężnych zgromadzonych na jej kapitale zapasowym, to będzie on pokryty wkładami w postaci środków pieniężnych oraz udziałów w spółce zależnej. Zaznaczyła ponadto, że spółka hiszpańska podlega nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w Hiszpanii

i nie posiada zakładu w Polsce w rozumieniu art. 4a pkt 11 ustawy bądź art. 5 umowy z dnia 15 listopada 1979 r. między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Hiszpanii o unikaniu podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i majątku.

Zdaniem Spółki, choć przysporzenie z tego tytułu nie zostało wskazane w katalogu art. 10 ust. 1 ustawy, to wypłata środków z kapitału zapasowego spółki hiszpańskiej stanowić będzie dla niej dochód (przychód) z udziału w zyskach osób prawnych w rozumieniu powołanego przepisu. Skoro bowiem zgodnie z orzecnictwem sądów administracyjnych zasilenie kapitału zakładowego z kapitału zapasowego pochodzącego z agio stanowi dochód z mocy art. 10 ust. 1 ustawy, to tak samo powinna być kwalifikowana wypłata z tego kapitału do spółki polskiej.

W interpretacji indywidualnej z dnia 14 listopada 2013 r. nr ILPB4/423-328/13-4/MC Organ podatkowy uznał jednak, że powyższa kwalifikacja jest błędna, bowiem dochodem (przychodem) z tytułu udziału w zyskach osób prawnych są tylko te dochody (przychody), których podstawę stanowi tytuł prawny w postaci udziałów/akcji i których źródłem finansowania jest bezpośrednio lub pośrednio zysk netto osób prawnych; natomiast w analizowanej sprawie źródłem dochodu jest kapitał zapasowy spółki hiszpańskiej. Organ stwierdził zatem, że wypłata środków z kapitału zapasowego spółki hiszpańskiej nie będzie stanowić dla Spółki dochodu (przychodu) z udziału w zyskach osób prawnych w rozumieniu przepisu art. 10 ust. 1 ustawy, lecz jest przychodem opodatkowanym na podstawie jej art. 12 ust. 1.

WSA we Wrocławiu, do którego Spółka zaskarżyła interpretację organu, w wyroku z dnia 31 lipca 2014 r.

(I SA/Wr 560/14) przyznał rację podatnikowi. Oceniał, że ustawodawca nie ograniczył identyfikacji przychodów, o których mowa w art. 10 ust. 1 ustawy, jedynie do tych, których źródłem jest dywidenda. Zdaniem WSA, do kategorii „innych przychodów z tytułu udziału w zyskach osób prawnych” mogą być zaliczane dochody z innych (niż akcje/udziały) udziałów w spółce (osobie prawnej), które na podstawie ustawodawstwa podatkowego państwa, w którym spółka (osoba prawna) wypłacająca świadczenie ma siedzibę (zarząd), są pod względem podatkowym traktowane jak dochód z akcji (udziałów w kapitale zakładowym spółki). Sąd pierwszej instancji uznał zatem, że błędne jest kojarzenie – jak to uczynił organ podatkowy – „wynagrodzenia z tytułu udziału w zysku” wyłącznie z pojęciem „dywidendy”.

Także NSA, w wyroku z dnia 12 stycznia 2017 r. (II FSK 3648/14), wydanym po rozpoznaniu skargi kasacyjnej złożonej z upoważnienia MF przez Dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu przyznał, że „dochód (przychód) z udziału w zyskach osób prawnych, obejmuje wszelkie przysporzenia, jakie powstają w następstwie posiada-

nych przez podatnika praw do udziału w zyskach osoby prawnej i które faktycznie zostały przez niego osiągnięte. Wobec powyższego, podstawą prawną uzyskania przychodu z tego źródła jest tytuł prawny do kapitału osoby prawnej”. Odwołał się przy tym do wyroku NSA z dnia 22 września 1993 r. (SA/Ka 565/93), w którym stwierdzono, że dochód z udziału w zyskach osoby prawnej jest pojęciem zawierającym w swej treści wszelkie dochody, jakie powstają w następstwie posiadania przez podatnika prawa do udziału w zyskach innej osoby prawnej. Zdaniem NSA, można zatem uznać że wszelkie dochody podatników podatku dochodowego od osób prawnych, których podstawą jest tytuł prawny w postaci wniesionego udziału/akcji, zapewniający przysporzenie finansowane bezpośrednio lub pośrednio z zysku tych osób, stanowią przedmiot opodatkowania podatkiem dochodowym według zasad określonych dla dywidend i innych przychodów w zyskach osób prawnych. Podobne stanowisko przedstawił NSA w wyrokach z dnia 20 stycznia 2005 r. (FSK 1065/04) oraz 14 stycznia 2014 r. (II FSK 187/12).

INFORMACJE O PODATKACH I OPŁATACH LOKALNYCH

Stawki podatkowe w podatku od nieruchomości

Stawki podatku od nieruchomości wyznaczone są przez rady gminy w uchwałach. Uprawnienie to jest zagwarantowane przez Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych rady gminy są organami właściwymi do ustalania stawek podatku od nieruchomości na obszarze działania tych organów. Właściwość ta wynika bezpośrednio z ustawy zasadniczej, a konkretnie z art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z którym „organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów. Zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego

określa ustawa.” Wysokość stawek obowiązujących na terenie danej gminy ustalana jest w drodze uchwały. Nie oznacza to jednak, że rada gminy może w dowolny sposób kreować wysokość tych stawek. Wręcz przeciwnie jest ona związana stawkami maksymalnymi, które są corocznie waloryzowane na następny rok podatkowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego. Zgodnie z art. 20 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski” górne granice stawek kwotowych, uwzględniając zasadę określoną powyżej, zaokrąglając je w górę do pełnych groszy. Wskaźnik cen zaś, ustalany jest na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego ogłoszonego w „Monitorze Polskim”, w

terminie 20 dni po upływie pierwszego półrocza. Stawki podatku od nieruchomości nie muszą być jednakowe w gminie. Zgodnie bowiem z art. 5 ust. 2 tej ustawy rada gminy może różnicować wysokości stawek dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, uwzględniając w szczególności ich lokalizację, rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej, rodzaj zabudowy, a także sposób wykorzystania gruntu.

Zasada, zgodnie z którą rada gminy może ustalać stawki podatku od nieruchomości, nie ma jednak zastosowania do wszystkich przedmiotów podlegających temu podatkowi. Stawka podatku dla budowli jest stała i stanowi 2 % ich wartości określonej na podstawie art. 4 ust. 1 pkt 3 i ust. 3-7 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

KONTAKT

W przypadku zainteresowania powyższymi informacjami i ich wpływem na państwa działalność, prosimy o kontakt:

Agata Strocka

Konsultant podatkowy

tel. (22) 517 30 69

agata.strocka@isp-modzelewski.pl

OFERTA AUDYT

Od dnia 1 stycznia 2017 r. podwykonawcy robót budowlanych wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy o podatku od towarów i usług po raz pierwszy w historii masowo przestaną płacić VAT będąc zmuszeni wnioskować do urzędów skarbowych o zwrot podatku naliczonego. Powodować to będzie konieczność przeprowadzania natychmiastowych kontroli podatkowych przez właściwe organy, w tym przez nowe organy celno-skarbowe, które obejmą zarówno podatników składających deklaracje z kwotą zwrotu różnicy podatku, jak i ich dostawców (hurtownie materiałów budowlanych).

Podatnicy składający deklaracje ze zwrotem podatku naliczonego muszą więc podjąć niezbędne działania mające na celu zmniejszenie ryzyka wynikającego z wadliwego ich sporządzenia oraz popełnionych błędów w ewidencjonowaniu i dokumentowaniu tego podatku. Zwłaszcza wobec wejścia w życie nowych przepisów związanych z używaniem nierzetelnych faktur VAT.

Instytut Studiów Podatkowych od wielu lat świadczy usługi związane z audytem podatkowym, a zwłaszcza weryfikacji ewidencji i deklaracji VAT-7 i VAT-7K przed ich złożeniem przez podatników. W związku z powyższym oferujemy usługę weryfikacji okresowej:

- kolejnych deklaracji podatkowych (podatek należny i podatek naliczony),
  - prowadzonych ewidencji dla potrzeb sporządzenia tych deklaracji,
  - posiadanych dokumentów źródłowych za dany okres podatkowy
- celem uniknięcia ryzyka odpowiedzialności podatkowej, karnoskarbowej i karnej.

Ta weryfikacja będzie następowała **každorazowo przed złożeniem poszczególnych deklaracji** przez podatnika. Usługa weryfikacji może być prowadzona w siedzibie podatnika, obsługującym je biurze rachunkowym lub na podstawie dokumentacji przekazanej w formie elektronicznej. Czas realizacji od 3 do 5 dni w zależności od ilości dokumentów. Cena usługi uzależniona jest od pracochłonności, a zwłaszcza ilości audytowanych dokumentów.

W przypadku pytań bądź wątpliwości pozostają do Państwa dyspozycji: Pan Andrzej Sarna, Dyrektor Działu Marketingu, tel. (22) 517 30 86, andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl, Pani Agata Strocka, starszy specjalista w Dziale Audytu Podatkowego, tel. (22) 517 30 69, agata.strocka@isp-modzelewski.p oraz Pani Katarzyna Wawrzonkiewicz, specjalista w Biurze Obsługi Polis Podatkowych, tel. (22) 517 30 76, katarzyna.wawrzonkiewicz@isp-modzelewski.pl.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy sp. z o.o.

Zarząd		Działy
<p>prof. dr hab. Witold Modzelewski prezes zarządu radca prawny doradca podatkowy nr 00001 tel. (22) 517 39 99 e-mail: witold.modzelewski@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dyrektor Generalny do spraw Doradztwa Podatkowego Mariusz Unisk tel. (22) 517 30 94 e-mail: maiursz.unisk@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Edukacji Jarosław Skonecki dyrektor tel. (22) 517 30 60 wew. 114 e-mail: jaroslaw.skonecki@isp-modzelewski.pl</p>
<p>Renata Janiec-Modzelewska wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 00777 tel. (22) 517 30 60 e-mail: renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dyrektor Generalny do spraw Postępowań Podatkowych Jacek Aninowski tel. (22) 517 30 60 wew. 135 e-mail: jacek.aninowski@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Marketingu Andrzej Sarna specjalista d/s Marketingu tel. (22) 517 30 86 e-mail: andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl</p>
<p>Jerzy Bielawny wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 01079 tel. (22) 870 41 68 e-mail: jerzy.bielawny@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Departament Podatków Bezpośrednich i Majątkowych Jacek Pyssa tel. (22) 517 30 78 e-mail: jacek.pyssa@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Wydawnictw Robert Fajkowski kierownik tel. (22) 517 30 99 e-mail: robert.fajkowski@isp-modzelewski.pl</p>
	<p>Biuro Obsługi Sporów Podatkowych Anna Żarkowska dyrektor biura tel. (22) 810 36 73, 810 87 80 e-mail: biuro.obslugi@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Audytu Podatkowego Agata Strocka konsultant podatkowy tel. (22) 517 30 69 e-mail: agata.strocka@isp-modzelewski.pl</p>

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy - Audyt sp. z o.o.

Siedziba	Zarząd	
<p>ul. Kalańska 8 04-367 Warszawa tel. +48 22 517 30 70 fax. +48 22 517 30 71 e-mail: audyt@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Renata Janiec-Modzelewska Prezes Zarządu Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777</p>	<p>Beata Pytkowska Członek Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 12391</p>
	<p>Jerzy Lewandowski Wiceprezes Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 2219</p>	

Departamenty

Departament Audytu

Jerzy Lewandowski
Wiceprezes Zarządu
Biegły Rewident Nr ew. 2219
tel. + 48 22 517 30 70
e-mail: jerzy.lewandowski@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Finansowo-Księgowej

Elżbieta Cajs
Zastępca Kierownika Departamentu Obsługi Finansowo-Księgowej
tel. + 48 22 517 30 70 wew. 233
e-mail: elzbieta.cajs@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Kadrowo-Płacowej

Alicja Antos
Główny Specjalista ds. Kadr i Płac/Księgowa
tel. + 48 22 517 30 70 wew. 238
e-mail: alicja.antos@isp-modzelewski.pl

Departament Doradztwa Podatkowego

Renata Janiec-Modzelewska
Prezes Zarządu
Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777
tel. + 48 22 517 30 70
e-mail: renata.janiec-modzelewski@isp-modzelewski.pl

Oddziały Instytutu Studiów Podatkowych

Oddział Małopolski	Oddział Śląski	Oddział Wielkopolski
<p>Ul. Gertrudy 7/12 31-076 Kraków tel. (12) 429 24 01 fax (12) 423 23 00 e-mail: biuro.krakow@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Jordana 7b 40-056 Katowice tel. (32) 259 71 50 fax (32) 253 99 89 e-mail: biuro.katowice@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Wiślana 53 60-401 Poznań tel. (61) 848 33 48 fax (61) 848 33 48 e-mail: biuro.poznan@isp-modzelewski.pl</p>